

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор!
на чверть року 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 16 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. І. п. Домбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажи Гавсмаа.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Ще про цукрову справу.

(X) Недавно звіщали ми, з якими несподіваними і незвичайно рішучими домаганями виступила Англія на Бруксельській конференції цукрової. Рішучість Англії опіоломила всіх учасників конференції, они угнули ся перед її домаганями і нарешті прийняли те, що вважали неможливим до прийнятя. Боротьба була завзята, але рішучі Англичани віднесли побіду. Они на разі витязями і можна хиба втіпати ся надїями, що парламенти загроженних цукроварних держав будуть твердші і неподатливіші, як їх залякані відпоручники на цукровій конференції. Засадничє знесене безпосередних і посередних премій і заведене одноцільного 6-франкового ціла, се легко вимовити, але коли зважить ся можливі наслідки сего виворотового нового тарифованя, то годі затаїти, що відпоручники занадто легкодушно притакнули до того, що вимагати-ме великих жертв.

Особливож Австрія вельми відчує наслідки сего. Австрія не має стілько добре розвинутих і до вивозу спосібних галузей промислу, щоби могла байдужно глядіти, як одна така могуча галузь буде всихати. Австрійський промисл і так занепадає, що єму одну область відбиту за другою забирать, що конкуренційна сила иньших держав щораз зростає, а нові області відбиту не відкривають ся.

Виріб цукру був доси обезпечений о хоронним валом перед зверхними напастями, ціло 27 і пів франка було пограничною сторожею. А тепер має 6 франків повнити сю службу і ддятого можна побоювати ся, що краєва фабрикація не зуміє без шкоди оіерти ся напорови заграниці. На нашій торговіці виступить Німеччина. Говорім скілько хочемо, що союз між Німеччиною і Австро-Угорщиною опирає ся лише на політичних понуках і має служити лише воєнній обороні, а такі оно не є згідне з союзною приязню, щоби наші союзники були гноблені економічно з німецького боку. Австро-Угорщина за мало ще має сили, щоби вдержала більше таких ударів. Саме в останних десятиліттях занодїяно нашій монархії богато економічного лиха, а наслідки всего того відчуває она дуже добре у всіх своїх суставах. Говорячи по правді, не можемо в цукровій справі на несправедливість Англичан так нарікати. Они кермують ся безглядністю здорового самолюбства, а що своїм поведєнем занодївають нам шкоду, се їх не обходить, і тим они не потребують журити ся, позаяк супроти нашої держави не мають ніяких зобовязань.

Алеж Німеччина повинна би лагідніше поступати. Німеччина здобула собі таке визначне становище на світовій торговіці, що не потребувала би робити наїзду на наші скромні вивозові області. Німецька продукція здавила нашу на Сході і в Египті, а тепер загрожує Балканський півострів. Австрійські подорожні винаковують перед своїми давними покупцями на Сході

повні паки взірцевих прибок, і вертають до мів без замовлень. Певно, що всім свобідно убігати ся навзаводи. Але се не є як-раз конечне, щоби там напихати ся насильно, де вже старий союзник засидів місце. А при всякій нагоді, коли розходиться ся о австрійські інтереси, робить нам Німеччина немилу несподіванку. Відпоручники Німеччини на Бруксельській конференції не держали сторони австро-угорських. Їх становище було все загадочне і неясне. Автономна цілова тарифа Німеччини установляє вправді цукрове ціло на 42 марки на будуччину, а мимо того німецькі відпоручники згодили ся на мінімум 6 франків загального ціла одноцільного. Убиток має як-раз покрити Австрія.

Але як все добре розберемо, то мусимо бути вельми обережними з докорами, бо є досить основи себе самих винувати. Наші відпоручники прибули веселі і певні себе до Брукселі, набиті кріпкими засадами і ціловими постановами. Але дуже скоро похнюпили они свої носи, коли протягом пересправ помітили, що зовсім они не ознакомлені з станом річий. Они аж тоді протерли очи, коли вже було за пізно і коли показало ся неможливим, уступити перед англійським напором. Алеж всему тому можна було запобігти задалегідь, бож на те держить наша держава амбасадора в Лондоні гр. Дейма, чєского аристократа, котрий повинен був про все обяснити відєньське правительство. Мало коли єму лучає ся вдавати ся діяльно в якунебудь справу, тож повинен був допильнувати сеї, котра так живо доторкує ся інтересів нашої держави, а в тім також і Чєх. Коли би гр. Дейм був належно обяснив наше правительство, був би наш берлінський амбасадор дістав відповідні порученя наклонити Німеччину до спільної акції супроти Англії. Ціло 6-франкове установлено, але не треба сего приймати покірно, але старати ся дальше запобігти лиху, поки і де ще можна.

ДОПИСЬ

Зі Львова.

З крутів духовенства пишуть нам:

Що судьба американських, чи парамєєвих Русинів чимало обходить руський загал в Галичині, се річ цілком природна; они-ж кість в нашої кости, кров з нашої крови. Хотяй нас ділить океан, то все таки ми чємо ся одним народом. Вільно Полякам мріти про la nouvelle Pologne, і закладати нову Варшаву, вільно і нам мріти про la nouvelle Oucraïne і закладати хотьби новий Київ. Руський загал дуже добре розуміє, що при малій національній свідомости, наші, по більшій часті неграмотні, переселенці, находять одинокий захист против винародовленя в своїй святий вірі і в своїм обряді. Тож і не дивниця, що вельми затривожив ся він, коли спершу глухі, а відтак чим раз голосніші стали доходить вєсти в Америку, що вашому обрядови грозить небезпечєньство. Хто розсївав сєсі вєсти по Америці, на які дали ся ловити тамешні люди ширі і вельми прихильні, сего діяти годі. Здає ся однакж, що is fecit, cui prodest.

Як в'єло, що походить з Америки, так і ті вєсти треба брати з великою резервою. Американська «Свобода», наслідуючи правдивих янкєсів, счвинила великий крик, що ось то Пропаганда видає декрет, котрий в страшний спосіб нарушує права нашого обряду, чим і вельми шкодить нашій народности.

Отримавши інформації на підставі автєвтичних документів, можемо успокоїти загвал, що декрету, після якого діти з мішаних супружєств мали би ся хрестити в обряді латиньськїм Пропаганда ніколи не видала, і, дасть Бог, ніколи не видасть. Супругам рідного обряду вільно хрестити діти так як у нас; значить ся: синів в обряді вітця, а дочок в обряді матери, і ніхто не має права, ні уповажєнєя свадувати їх до того, щоби дітий хрестили в латиньськїм обряді. Що більше. Пропаганда рішила, що вільно свьщєникам руського обряду подавати св. Тайни, (як зв. Т. Покаяня і Н. Т. Евхаристія, або Т. Хрєшеня) вірним латиньського обряду, і на відворот, але при тім вивразно зазначила, що алучайне прийняте св. Тайн в иньшїм обряді, не потягає за собою зміни обряду. Ті самі постанови обовязують і у нас в Галичині.

Иньша річ, що одинаці (а може і більше як одинаці) можуть допускати в тім згляді ріжних надужить. Се річ для нас цілком не нова. Ми-ж внаочними свідками, що у нас в Галичині, де обрядові справи, здає ся, так унормовані, діти з мішаних супружєств нераз хрестять ся не після постанов Конкордії. Хибаж потреба аж пальцем показувати на тих унуків руських свьщєників, що инька і знати не хотять про руський обряд? Алеж о се годі винувати Рам. Се свідчить тільки про низьку інтєлігенцію тих осіб і про їх злу волю. А на злу волю не порадять нічого ні права, ні декрети.

Вісти з Параньської Руси.

(Сумна вість про смерть о. Антона Мартишока. — Град на осєлях і вигляди на урожай. — Заохота до проб управи пшєниці. — Пошєсть на курри. — Индійські гості у «білих». — Врас свьщєників на осєлях. — Ще о анархії і потреби сильної оліки консулярної).

У Львові розійшла ся вчєра сумна вість, що корабель, котрим повертав о. Антін Мартишок, руський місіонар Ч. С. Вас. Вєл. з Прудєнтополє до Галичини, мав розбити ся і о. М. потонув. — О. М. виїхав ще в грудні, тож дивувалась всь, що доси єго ще не було. Дай Боже, щоби ся вість ще okazała ся мильовою. О. Мартишок, се був щирий робітник на руській народній і церковній ниві. Він zorganizував в осєлі Прудєнтополє дуже гарний хор церковний, представлєня аматорські і дуже ревно працював над руським народом на кольоніях. Яко місіонар їздив через три роки по всіх руських кольоніях в Парані, від рана до пізної ночі голосив рідне слово Боже, научав, сновідав. Була се щира руська душа. Смирної вдачі, слабого здоровля, а неутомимой — аж до подиву — праці був се чоловік. Сли дійсно спочили єго кости у бездоннім океані, вєхай память єго остане між нами з щирою подякою за посвєчєнє і щирю працю над бідними руськими поселєнцями. Єго слабі ноги зїздили і сходили всь руські осєлі в Парані. Він

був всюди, де лиш чув, що є руські поселенці. Всі его там знають і щирій жаль і смуток окриє руські оселі на вість про сю сумну пригоду.

Про долю руських осель довідуємо ся з курітської газети (з 8. і 15. лютого) ось які новини: В кількох оселях був град, декуди такий, що мусіли другий раз управляти землею. В початку січня грозилась посуха, але тепер вигляди на урожай поправили ся і газета тішить сд, що сей рік буде для рілників добрий, жнива заповідають ся гарні. (Жнива там з кінцем лютого і в марті). Минулий рік був дуже злий. Окрім багатів (котрі ніколи не заводять) і гречки, був загальний неврожай. Дай Боже, щоби бодай сей рік був ліпший для наших бідних поселенців. Їх господарка і так дуже примітивна.

Німецьке товариство пасічничо-огородниче в Курітбі радило над справою пасічництва і торгівлею медом. Ся справа важна для наших поселенців, бо наші люди чим раз більше заводять пасіки на кольоніях. Рівнож конче би займита ся сильно розведенням морвового дерева по кольоніях яко підстави шовківництва. З самого фейжону, «міллі» (кукурудзи) і мандіюки ніколи не буде мати кольоніст крейцаря і все буде такий бідний, «безгрішний», як досі...

На вість, що якомусь поселенцеві удало ся виородувати пару гарців пшениці, урадували ся Англіїці з Ріо Жавеїро, де мають паровий млин — в надії, що будуть мати під боком пшеницю для свого млина, і дарували до рук паранського сенатора Машади 10 тисяч кілограмів насіння пшениці для паранських поселенців, щоби пробували управу пшениці. З того всього ще готові наші поселенці дочекатись колись бодай власної куті на Різдво...

Лиш кури не радують ся вістю про евенту альну будучу продукцію пшениці. В їх царстві тепер смуток, бо якась пошесть панує і кури дуже гинуть; іменно падають неживі очима.

Кури там незвичайно множать ся. Люди мали з тим вигоду. Се головний і часто (побіч поросяти) одиникий «інвентар» живий бідного початкуючого поселенця...

До Курітби прийшла в лютім с. р. громада Індиян-Короадос з глибини лісів, з над ріки Іваї, в гостину до «білих», просити уряд о оджі, сокири і оружжя. Мешкали в льожи масоньській, а удержував їх уряд. Були між ними і старці маючі по сто і більше літ. Погостивши в столиці і одержавши трохи провіантів, забрали ся нужденні червонокожі Короадос назад в свої дикі праліси. Се потомки колишних Індиян, з котрих Єзуїти потворили були в лісах оселі. По знесенню Єзуїтів з упадком єзуїтської держави теократичної індийської упали ті місці. Індияни

знов здичіли; однак відзначають ся лагідністю і садять мандіюку. Лиш не мають нічо самодільности і є незвичайно ліниві.

До великої руської оселі Антоніо Олінто (Агуа Амарелля) вибирає ся на двотижневу місію в марті польський єсьондз Фуліньський з Курітби. Є там також трошки латинників, які осіли побіч Русинів. Досі нема там ніякого священника.

Сумна авантура в Ріо Клярю, де погиб поселенець Олекса Наревич, що походив з села Миклашева коло Винник) вказує на дуже нездорові відносини політичні того дикого краю. Наші поселенці повинні зорганізувати ся в сильні єдністю громади і не дозволити нікому «наплювати собі в кашу!» То аж сьмішно, що кількох, до того й трусливих авантюриків може собі пакостити ся над тисячами здорових, сильних хлопів. Не треба аж бити ся і крови проливати, але вистарчить станути згідно і сильно в купі, з відвагою і гідністю, то всі будуть боюти ся і шанувати, тай обійде ся і без авантур.

До того і австрійський консулят не стає так сьміло і рішучо в обороні своїх горожан, як інші консулі в дикій Бразилії н. пр. французкий або англійський за своїми горожанами. Хоть не можна зовсім відмовити і нашому консулятові певної дбалости, лиш брак рішучости і сили в виступленю. В тім краю анархії треба поселенцям мати на кольонії сичу власну і сильну опіку консулярну

Іван Г.-юк.

Державна рада.

Вчорашнє засіданє почало ся о 1/11 год. перед полуднем відчитуванєм інтерпеляцій. Між іншими є інтерпеляція п. Клявайна і товаришів, в якій домагають ся признаня однорічної військової служби фармацевтам по зложеню іспиту тироциального. Пос. Іро і тов. жадають в своїй інтерпеляції переведеня реформи науки реалії в середних школах на основі сучасних досьвідів.

По відчитаню інтерпеляцій пос. Ферячїц і тов. ставлять нагле внесенє в справі

увільнення віденської позички

в квоті 285,000,000 К від належитости і оплат.

Палата одноголосно прийняла наглість сего внесеня, почім перший промовляв референт сєї справи п. Паттай. Дальший бесідник п. Фоглер заявляє ся проти висоти і проти увільнення позички від оплат, бо не має довіря до заряду м. Відня.

П. Шумаєр заявляє, що єго сторонництво не годить ся на се предложене, бо з него випливають нові тягарі для міста, дальше критикує заряд міста і закидає п. Гесманови (антисеміт), що він збогатив ся чужим коштом. Настає гамір в салі. П. Гесман: «Прошу говорити ясно». — П. Шумаєр: «Гадаю, що ви на стілько розумні, абисьте з моїх слів пізнали, що я думаю». — П. Гесман: «То ви є підлим клеветником». — П. Штробах: «Лайдак єсьте». — П. Ельдерш до п. Штробаха: «Стулїть висок» (в салі панує гамір, а послї обкидають себе поганими епітетами). — П. Шумаєр: «Пане президенте! Ось дізнав-єм ся, що один з тих панів назвав мене клеветником!» — П. Гесман: «Певно, але я сказав се условно». — П. Шумаєр (говорить дальше)... що один з тих панів назвав мене підлим клеветником і лайдаком. (Верєск, крик, не чути окликів, що падають з обох сторін). — П. др. Люєгер: «Хто се сказав?» — П. Шумаєр: «Се сказав пан віцебурмістр Штробах. (Знова крики, соціялісти верещать і ругають антисемітїя). — П. Гесман: «Не дозволю, аби про мене так говорили!» — П. Шумаєр: «Таж з праці не маєє свого мастку!» — П. Гесман (до соціялістів): «Я працюю, а ви єсьте злодіяки!» — П. Шумаєр: «Не знаю, чог є панове так обурили ся, коли говорите ся їм правду в очі». — П. Гесман: «Се клевета!» — Підчас такого «розговору» п. Гесман не щадив дрови Люєгерови слів «куш», а п. Шумаєр дрович ся з ним як з собакою.

По сїм ухвалено закон, що-до віденської позички в другім і в третім читаню і приступлено до наглого внесеня п. Катрайна в справі

бюджетової провізорії.

По промовах в сїй справі пп. Хоца і Пражека замкнено дискусію.

Генеральний бесідник contra п. Едленбоген заявив, що задля легковажного оголошеня вїмкового стану в Триєсті, соціялісти будуть при кожній нагоді виступати проти правительства. Дальше бесідник обговорює стан облоги в Триєсті.

На внесенє п. Катрайна переказано 2-місячну бюджетову провізорію бюджетовї комісії.

Опісля також на внесенє п. Катрайна ухвалено в 2. і 3. читаню закон про виміну облигацій першенства залізницї Кароля Людвика. В дискусії над сєю справою заберали голос п. Гец і міністер екарбу.

По відповідях президента міністрів на інтерпеляції, приступлено до дальшої розправи над етатом міністерства крїсвої оборони.

Пос. Делюган обговорює нужду населеня в Триєнті, яка приневольює его емігрувати. Коли

ОЛЕКСА КУЗЬМА.

ТРУДНА КАРІЄРА.

З правдивим жалем зложив Турович розпочату новелю до шуфляди і постановив слїдувати за радою Побігушого. Виравді читати якогонебудь натуралїста він бояв ся, щоби не зіпсувати свого стилю, але за те пильно ходив по улицях та обсервував людей. Годинами вистоював на перехресних місцях і дивив ся на вічно однаковий рух великого міста. Тисячі людей богатих і убогих, веселих і сумних пересувало ся як в калїдоскопі вперед його очі, а проте він не міг нічого цікавого на них достеречи. Його стала нудити тотя обсервация, що не доводить до ніяких успіхів. Всі поміченя були однакові і зовсім не цікаві. Щось нового, невиданого, нечуваного годї на тих людях доглянути.

Тимчасом роздобув в антикварни якісь літературно-критичні начерки і довідав ся, що найбільше популярні автори черпають предмет звичайно з життя нуждарів та взагалі «обезнасліджених». Сю відомість помотав собі на вус і вибрав ся зараз в найпоганїшу сторону міста, де мешкали майже самі жиди. В надї на богату добух заосмотрив ся в сьвіжю нотатку та новий, м'який оловець.

Не потребував довго ходити, як опинив ся серед невеличкої тісної улички, що своєю нехарністю, душливим сопухом та некольним ви-

тем жидівської черни зацікавила його досить вже перебірчиві змісли. Що кілька кроків мусів посовгнути ся на зігнїлім огірку, що сикав йому смердючою юшкою під очи. Раз мало не упав в баюру якоїсь сїрої фарби, перемішаної з людскими екскрементами. Двоє очий не вистатчало, щоби оминути ту грязь на кожнім кроці. Запах оселедців і цибулі так його запаморочив, що він і не зглядав ся, як обдерті, руді перекупні навпередки запрошували його до своїх магазинів.

— Може сводїї пан потребують, маю елєгантні, з самого графа Потюккогї!

— Прошу до мене, тільки на одно слово!... Маю для пана чудесний сурдут, щойно відкравця. Продам дешево!

— Може черевиків треба, маю найтравкїші в цілїм Львові! На бали самі скачуть...

І так далі без кінця.

Минав рівнодушно перекупнів, а за ним сипались зовсім нешідхлібні титули та не дуже веселі бажаня. Під обдраною, почорвілою від бруду божницею оглянув ся ще раз в улицю, щоби відновити се незвичайне враженє, що так хорошо надавало ся до натуралїстичної повісті і побачив, як ціла череда жидівських бахурів бігла за ним і кричала: а беее! а беее! а беее! Перехрляв на бік голову, а з його капелюха упала головка оселедця.

Кров ударила йому до лица, кулак затиснув палицю і він був би перїцив з цілої сили зухвале дранте, коли-б та сатисфакция не видала ся йому досить небезпечною. Постановив як найскорше вирвати ся із сего пекла.

На невеликій площі опер ся о поруче, що тягло ся здовж глибокої фосої, і почав записувати свої спостереженя. Оловець робив на папері невиразні кривульки, що годї їх було відчитати, та проте молодий автор був із себе вдоволений, бо найшов те, чого глядає вже від кількох днів: оригінальний підклад до новелі.

Вже кінчив свою роботу, коли нагло оловець та нотатка вилетїли йому з рук.

— Що ви тут пишете? — гукнув йому надухом здоровенний жид з пристриженою, щетиною бородою та в перекривленім кашкеті.

Турович остовпів і вїпив очи в жида, що держав його спостереженя вже в своїх руках та оглядав зі всїх боків. Жидівська безличність розлютила його до краю.

— Давай сюда! — крикнув глухо, але в тїй хвили під ударом в груди мало не перевалив ся на землю.

— Ти шпїцлю злодїйський, марш з нашої дїльниці! — верещав жид і тягнув Туровича за карк в тісну уличку, звідки шварготїла ціла ватага жидів та вимахувала п'ястками.

Турович запер ся ногами і кричав:

— Алез пустїть, я не з поліції!

— Як не з поліції, то з газети, тої антисемітської! На, маєш за писанє на жидів, на, маєш!

І жид гатив його кулаком в рамя, що ним бідний автор закривав свої груди.

Зі всїх сторін збігали ся жиди та жидівки і піднесли страшний верєск.

Турович рванув ся з цілої сили і лишивши свої записки на поталу розбішеної черни, дав

Однак такий емігрант поверне домі, вго уважають дезертиром. Бесідник просить міністра кр. оборони о згляд в таких случаях, а вкінці просить о полекші для резервістів-хліборобів в часі жнив. Дальший бесідник п. Вагнер зазначає, що військовий заряд не узгляднює підпошених в палаті жадань, що викликає між виборцями невдоволенє і приневолює послів заняти відпорне становище що-до контингенту рекрутів і військового бюджету.

Пос. Горжіца зазначає, що в військовім заряді ще покутує старий дух феодалний, а з сим мусить бороти ся молодоческе стороництво. Молодочехи бажать, аби ческий варід був щасливий, сильний і кріпкий в австрійській державі. Бесідник жадає узглядненя у війську арозумілої для вояків мови. Що-до переслідуваня вояків відносини поліпшили ся, але ще не є добрі. Вкінці п. Горжіца домагає ся реформи військового карного закона і заявляє, що Молодочехи будуть голосувати проти бюджету.

На сїм перервано наради о 6. год. вечером, а дальша дискусія буде виві о 11. год. перед полуднем.

Пора відновити передплату!

НОВИНКИ.

— Календар. В пятницю: гр.-кат. Евдокії муч.; рим.-кат. Матильди. — В суботу: гр.-кат. Теодота; рим.-кат. Лонгвіна.

— В програмі нинішнього концерту Шевченкового у Львові зайшла наслідком того, що п. Мак. Левицкий співав нині в опері «Mignon», така зміна, що замість соля тенорового, відіграє оркестра «Чайковського: Серенаду».

— Руский народний театр пер'їздить дня 17. марця с. р. з Калуша до Станиславова і там заповідас в сали театральній товариства «Монюшка» поки-що слїдуючі вистави: Ві вторник, дня 18. марця «Пісня в лицях», опера комічна в 3 актах М. Кропивницького і Порошина; в четвер, дня 20 марця «Загублений рай», драма в 5 діях Тогобочного; в суботу, дня 22. марця «Дон Цезар», оперета в 3 актах Делінгера; в неділю, дня 23. марця «Підгірнє», народна оперета в 3 діях Гушалевича-Вербицького.

— До відомости читалень «Просвіти» в львівськїм повіті. Виділ Філії Товариства «Просвіта» у Львові ухвалив що неділі уряджувати концерти в память 41-ших роковин смерті Т. Шевченка по читальнях «Просвіти» львівського повіту. Просить ся отже Виділи тих читалень, котрі хотять, щоби в їх читальнях відбув ся концерт, щоби повідомляли що найменше 10 день наперед Канцелярію Товариства «Просвіта» у Львові.

— Рільничий страйк. Ранішні польскі дзєвники доносять, що в Святиничинї відбуває ся агітація по селах за загальним страйком рільничим в сїм році. Плян переведеня страйку має вже бути готовий.

— Czas і Kraj против Slow-a polsk-ogo. Краківський «Czas» в статі п. з. «Вшехпольска демократія народова в дзяланю» відкрив закулісові змаганя сего відлону Поляків, що під сїю пору групує ся коло старого «Slowa polsk-ogo». Нас може і повинен заинтересувати початок і конець сей статі, і се тим більше, що вї приносить так поважний орган, яким є «Czas». Статя починає ся: «По вічах в Познаню, віче в Берліні, а межі ними віче молодїжкї у Відні. Всюда сей самий характер, ті самі промови, та сама еспісія з соціалїстами, ті самі утопїйні мрії і ті самі небезпеченства. Сей рух змагає ся через видержавленє «Slow-a polsk-ogo» у Львові. «Wiek XX» не вистарчав. Треба їм було розбити нові шатра — і хоробливі погляди, що тїняли ся доси по віздах і вічах в Антверпї, Берліні, Відні і т. д., засадити на галицкїм ґрунті, так терпеливим і витривалим, як нїякий инїший. Можемо надїятися на небавом і виборів під кличчями «вшепольської демократії». Дальше «Czas» описує згадані віча, подає програму діяльности вшепольської демократії і кінчить статью отсею заміткою (розстріленим друкїм): «Идеалістичний рух вшепольської демократії переїначує ся цілком в практичїм діланю, а переїначити ся мусить, бо, аби скорше трафити до мас, починає уживати тих самих ередетв, якими послуґують ся инші радикальні стороництва. На папери она має в програмі згоду (гармонїю), однак в практичїм діланю ненависть у всіх напрямках, ненависть не лише проти володїв держав, до яких належимо, але і проти цілих їх народів, ненависть проти Русинів, проти жидів проти цілої сей частини власної суєнільности, що вї зве «угодовцями», а вкінці ненависть проти тих верств, які уважає «нездібними».

Так пише «Czas», а п. дібний голос в сїй справі наведемо в петербурського «Kraj».

«Kraj» в послїднім (8.) числі пише: В цілі піднесеня тону (патріотичного) о цілу октаву, заанґажовано до «Slow-a polsk-ogo» ин. Ястшембця-Поллаварского, редактора «Przegląd-y wszech-polsk-ogo», Фр. Равіту-Гавроньского, редактора «Wiek-y XX» (органу «Lig-i Narodow-oi») і инших того автораменту публіцистів. Переображенє в сей спосіб «Slowo polskie» має управляти ту саму політику «вшехпольского» шовїнізму, що «Przegląd-wszepolski» і т. д.

— Сегорічна доси опереткова зима набирає більше траґїзму в половинї... марця, як-раз тоді, коли має настати весна. Нині рано було 14^о морозу.

— Дефвдації у Львові. В особовій касі на головнім двірцї допустив ся дефвдації на 10.000 К касиєр Вуйцікевич.

Петро Крижановский, урядник почти, допустив ся малої дефвдації в економаті почти і пронав без вістї. Дефвдована квота має вносити лише около 150 К, але звиш 8.000 К поназначав Крижановский і се мало єго спонукати до утечи.

— Та бачите, що мені з того?

Побігущий усміхнув ся.

— Просїть Бога, щоби такого добра дав вам як найбільше, бо в тїм власне пробиваєть ся правдиве житє. Лишень глядайте його дальше, підглядайте та тямте все на вічну правду, що кождий початок трудний. Як будете знеохочувати ся найменьшою дрібницею, то шкода вашого часу та паперу.

Таки сего вечера ходив Турович дальше за обсерваціями. Тепер мав в пляні змалювати незавидну долю сельської дївчини. Страшна нужда вигнала її з під рїдної стрїхи і приневолила нанятися в місті на службу. Тут необачна сходить на бездорожє... Конець дуже сумний... Який? над тїм Турович власне роздумував. Був лише певний, що новелі дасть заголовок «Пропашца». І вже неначе бачить сей заголовок, надрукований великими, товстими буквами. Зверха меньшими буквами імя автора «Андрій Турович», зпід споду курсивою: «Новеля відзначена на конкурсі 200 коронами».

Повав в гумор і підсвистував собі під носом, чим мимоволї звертав на себе увагу. Индивіду дуже підозрілої моральної вартости навязували ся безличчю. Помітив се Турович і скрутивши на меньше людні улиці, глядав тишів дальше.

Нагода не дала довго на себе ждати. Прикерици стояло двоє людий. Очевидно: вояк та дївчина.

Турович підскочив з радости. Ось тепер схочить він житє на горячїм учинку, таким, яким воно в дійсности.

— Помішало ся єму. Краківський «Czas» доносить зі Львова, що в 50 літні роковани смерті Гоголя відправлено у львівській церкві православної (при ул. Францїсканьській) панахиду за упокій душі Гоголя. Вкінці «Czas» додає (очевидно з власної фантазії), що «почитателї Гоголя виповнили по береги церкву св. Юра».

Сю вістку подав «Czas» певно за «Галїчанїном», органом православних, але і там нема згадки про церкву св. Юра. Новинар «Czas-y», аби заробити кілька крейцарів більше, підолляв новинку своїм фальшивим сосом.

— Іменованя. Міністер просвіти іменовав учительку школи внарав при учит. жіночїй семінарії в Перемишлї Ольгу Ціпановську, головною учителькою в сїй семінарії.

— Італійський консулат у Львові має заснувати ся небавом. Був би се пятый консулат у Львові, вчисляючи маючий заснувати ся консулат Спол. Держав.

— З Коломиї доносять, що Івана Легкого, який утік з тамошньої в'язниці, спіймали селяни коло Оттинї і відставили до Коломиї. Легкого засуджено на кару смерті за замордовачє двоох осіб в Кутах.

— В Лимановій ув'язнено Володислава Добровольского, урядника Задаткової каси в Лимановій і власителя корінного склепу, під замітом злочину підваленя і обманьства. Добровольский мав сфальшувати богато векслів і есконтувати їх в банках; крім того мав підпалити свій склеп, заасекурований, аби взяти асекурацію. Повітовий суд в Лимановій відіслав Добровольского до слїдчої в'язниці в Новім Санчи.

— Пригоди на двірцї. З Перемишля доносять: Минулого тижня на двірцї, коли вже відїшов був поїзд до Кракова, найдено в почекальни третей класї на лавцї малий клучочок, з котрого видобував ся плач дитини. Закликано поліцианта і лікаря, а они провірили, що в клучочку находить ся немовлятко, хлопчик з того самого племенї, що й Мойсей, котрого, як звісно, стрїгала була подібна судьба. Зразу думано, що мати в поспїху забула дитину, але она й до нині по дитину не зголосила ся. Маленьким Мойсеєм заопікувала ся поліція. Під ту пору, коли поліційно-лікарська комісія радила над тїм, що робити з дитиною, якийсь проворний хапун зарвав якомусь купцеві валїзку і річи та втік з ними без слїду.

— Підприємчивість Американців не має границь. Так мушчани, як і женцини безупину гонять за щастем тай часто-густо доганяють єго. Нічо не стоїть їм на занаді і нічого не лякають ся! Ось перед десятима роками виїхала з Толедо, О. якась панї С. Норд, виїхала убога, мов турецкий сьвятїй, шукала щастя по цілій Америці і Канаді, аж вкінці забрала до Клондайк в Алясці. Там з початку служила, описля купила маленьку гостинницю, дальше готель, спекулювала і повернула недавно до Толедо з мільоном майном.

— Славного чудотворця Івана Нестора, що лічив чудотворною водою насамперед в Самборі а відтак в Дрогобичи, засудив вже суд карний на 5 місяців арешту. Але тепер виїшли на верх

драла до протилежної улички. За ним посилав ся град каміня, болота, зігнутих огірків та жидівських прокловів.

В смертельній тревозі пошпотає ся і генув на землю, аж капелюх покотив ся до мокрого риншотка. А що кожда секунда проволокї грозила програю, Турович підняв ся швидше, чим ував, та з капелюхом в руках дер драпака аж на головну улицю.

На жаль, поліция був би не доглянув із свічкою в руках.

Рад-не-рад отбер хустиною капелюх з жовтавої грязи і кинувши її на бік, відотхнув глибоко.

— Чорт побери ваші обсервації — говорив кілька годів пізнійше до дра Побігущого, оновивши йому свою пригуду. — Як так всі натуралїсти збирають материяли, то дякую.

— То парадне — пукав Побігущий із смїху. — І ви ще варікаєте, що не маєте теми?

— Ідїть, ви пошили мене в дурні!

— Слово даю, що так робить кождий автор, очевидно славнійший. Такий Золя, приміром, заким напише повість, робить до неї студії на всіх тих місцях, де має відбувати ся акція. Ви не знаєте, що він перед написанєм «Нани» мешкав з проституткою, перед «Землею» перекинув ся в селянина, перед «Погромом» їздив по всіх тих місцях, де гриміла пруско-французька війна, перед написанєм «Риму» був в тїм місті і балакав з впаюю. Пощо богато говорити — він не написав нічого, чого не бачив на власні очі. І ви, як хочете зажити слави, ходїть лише слїдами Золя.

І він перейшов попри них геть та назад, спозираючи зпід лоба. Йому було байдуже, що «пан фір» не дуже похочував стати героєм натуралістичної новелі, бо бундючно підкрутив вус і шез із своєю любовою в темних сінях каменїці. Турович, коли раз повав на слїди «дійсного» житя, постановив за нїяку ціну не випустити його зпід свого ока, голодного вражїнь та обсервації. Отже нічого дивного, що він пустив ся за тїм житєм в погоню.

Довго не бачив нічого, аж згодом його зір привик до пїтьми і достеріг в кутї, як тип мужеского рода обїймив тип рода женського та щось йому бурмотів до вуха.

Дїзнавав правдивої розкоші, що може приглядати ся сему «дійсному» житю, тїй чудовій акції, що розвиваєть ся таки на очах. Йому було за мало. Хотів почути ще їх розмову; вона становити-ме знаменитий причинок до психології виступаючих осіб. Та ледво поступив кілька кроків, ударив колїном о щось твердого і повалив ся коміть головою на землю. Коли його тілесну поволоку зачали обливати струї води, прийшов до холодного пересвідченя, що певно перевернув коновку.

Оза типи кинули ся до Туровича, але він зорієнтував ся завчасу в ситуації. Вірячи в неомильне привило, що всюди, де безоружний «цивіль» стрїне ся з сивом Марса, сей послїдний бере звичайно верх, добровільно уступив ся йому з дороги.

(Дальше буде).

нові його обмальства і показало ся, що він витуманів більше як 200 К. Отже розпочало ся ноне слідство, котре показало, на жаль, що не лиш прості люди, але й т. зв. «інтелігентні» шукали помочи чудотворця.

— На книжочку вкладову Товариства взаімн. кредиту «Дністер» ч. 1800 на фонд заомоговий для академічної молодіжки вплинуло дня 12. марця с. р. дальші датки в сумі 145 К 20 с.; по день 12. марця включно вплинуло 57.486 К 27 с.

— Вісти з перемиської епархії. О. Іван Гаврилович, поч. крилошання і парох в Камінці ліській, іменований поч. шамбеляном Йх Святости Льва XIII.—Канонічну інституцію дістали оо.: Вандзіляк Констан. на Лівиу, Скроцький Мих. на Устрики гор., Гумецкий Юліан (молод.) на Любелю, Попель Мих. на Дина, Зубрицкий Алекс. крилош. капітули ім. заступником суда супружеского, Мриц Мих. крилош. капітули заступ. професора права канонічного в дух. семинарії, Чабан Назар ім. духовником семинарії.—Завідательство одержали оо.: Ямивський Сев. в Михалевичах дек. Комарн., Клюк Волод. в Явирці, Гойдаш Волод.

в Ждині, Скубиш Іван, укінчений богослов архієпархії львівської прийтий в канонічну звязь тут. епархії.

Телеграмм.

Відень, 13. марця. Прибув ту вчера намісник Стирий гр. Кляри і відбув довшу нараду з президентом кабінету, д-ром Кербером. Предметом наради була справа скликаня стирійского сойму по Великодних святках в цілі ухваленя закона про позичку для м. Граци.

Париж, 13. марця. На вчерашній кабінетовій нараді президент Любэ повідомив, що цар Микола запросив єго до відвідин Росії.

Подорож през. Любета до Росії відбуде ся в половині мая.

Рим, 13. марця. Австро-угорска ескадра причалить небавом до важніших портів Італії де їй будуть витати офіційально.

Команданга ескадри привітає король Віктор Імануїл.

Мадрид, 13. марця. Стан переселеня кабінету неясний. Загалньо догадують ся, що Морет одержить припоручене утворити новий кабінет.

Льондон, 13. марця. Програва битва лорда Метуена є головним предметом коментарів тутешних дневників. Міністер війни Бродрік відбув вчера довшу конференцію з королем Едвардом. Предметом наради мав бути проєкт виміни полоненого ген. Метуена за боерского вожда Круцінгера, котрий є в неволі Англичан.

Льондон, 13. марця. Одяг з богатих Англичців застрілив ся на вісти о програній битві Метуена.

Льондон, 13. марця. Стан здоровя Метуена має бути грізний. Ранену ногу треба буде відтяти, тимчасом в тій околиці, де Бури перебувають, нема ніодного лікаря.

Брукселя, 13. марця. Кружить вістка, що Бури розбили відділ ген. Гренфельса.

COLOSSEUM Ernesta Thorna

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна.
Нова величава і сензаційна програма!
від 1. до 15. марця 1902.

При співучасті ніської музики 24. п. п.

- 1) 5 The five Juggling Johnsons, найбільша сензаційна новіть американська, переходить границі можливости.
- 2) Загадка XX столітя Everhart, король обручів.
- 3) Miss Katharina Bartio, prima ballerina театру „Metropolitan Opera House“ в Новім Йорку.
- 4) Las Estrellas, іспанські тансерки.
- 5) Miss Salda, воздушна артистка.
- 6) Petra Pultera, ексцентрична субретка.
- 7) The Zolar's, ексцентричні акробати в продукивах ніколи не виджених.
- 8) Les Mistrel Parisien, парискі співачки уличчі.
- 9) La Belle Haller, найзакрашнєша данська субретка.
- 10) Синобороди, найбільший та найгарніший образ американского бісвоцу!

Що дня о 8. год. вечером велике представлєне. В неділю і свята два представлєня. Ще п'ятниця High Life представлєне. Білєти ичаснише зможна замовляти і набути в конторі Пальона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

РІК ЗАСНОВАННЯ 1892

Товариство взаімних обезпечєнь

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

є одиноким руским Товариством асекураційним.

Фонди «Дністра» з дня 31. грудня 1901.

Фонд резервний	386 402 кор. 83 сот.	разом 645 383 кор. 59 сот.
Резерва премій	205 227 " "	
Резерва спеціальна	6 000 " "	
Фонд емеритальний	47 753 " 76 "	

«Дністер» обезпечєє будинки як також збже і пашу против шкід огневих. Веітри ВІІ. Ординариати припоручили «Дністер» В. ч. Духовенству і всім вірним.

Оплата премій в «Дністрі» є уміркована, з чистий зиск надвижку з оплат — розділяє «Дністер» межі своїх членів як звороті. В р. 1900 і 1901. вносить зворот 8%. Шкоди виплачує «Дністер» дуже скоро, а оцінку шкід переводить разом з делегатом і 2 членами місцевими. До 31. грудня 1901. виплатив «Дністер» 5.075 відшкодовань в сумі 2,655 787 кор.

Члени «Дністра» можуть без перешкоди затягати позички в Банку краєвим і касах опадности, бо каси ті приймають поліси «Дністра» при поричках гіпотечних.

На жите можна обезпечати через «Дністер» — капітали на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти і т. д. — краківским Товариством, а з провізії від тих обезпечєнь відступає «Дністер» часть на рускі добродійні цілі.

Агенції передає «Дністер» радо селянам, господарям, особливо де нема «Дністра». Агенти заробили 349 486 кор. провізії.

Селяне! убігайте ся тільки о агенції «Дністра»

ВІД ОГНЯ ОБЕЗПЕЧАЙТЕ СЯ ТІЛЬКО В «ДНІСТРІ».

На жите обезпечайте ся тільки через «Дністер».

За певну і добру льокацію поручаємо

4 1/2% листи гіпотечні
4% листи гіпотечні коронові
5% листи гіпотечні преміовані
4% листи товариства кредитового земского
4 1/2% листи Банку краєвого
5% облігації Банку краєвого
4% позичку краєву
4% облігації пропінацийні і всілякі ренти державні.

Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1901.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд до Львова		Поїзд зі Львова	
сп. особ. приходить о годині	до Львова	посп. особ. відходить о годині	зі Львова
6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня	6:25	до Станіславова, Підволочиска, Потуптор
6:20	з Чернівців, Ішкан, Галиць, Гусятина	6:30	до Підволочиска (Київ) Бродів дв. головний
6:46	з Грухович, шод. від 16. мая до 15. вер. як в Янова	6:43	до Підзамче дв. Підзамче
7:45	з Тернополь, Бродів на дв. Підзамче на дв. головний	6:55	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава
8:00	з Лавочного (Пешту) Калуша, Синока	8:40	до Кракова (Відня, Варшави), Берлина
8:10	з Сокала, Рави рускої	9:00	до Станіславова, до Лавочного (1. апр. до 15. вер. до Янова)
8:15	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту, Берлина	9:15	до Станіславова, Бродів, Гусятина дв. Підзамче
1:35	з Рашова, Любачова, Самбора з і тавиславова (Кересмева, Потуптор)	9:25	до Підволочиска, Бродів, Гусятина дв. Підзамче
11:45	з Янова	9:42	до Сокала, Белая, Рави рускої і Любачова
11:55	з Скольного, Калуша, Хирова а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.	10:20	до Чернівців, Ішкан
12:55	з Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і св.) з Самбора, Борислава, Стрия	10:25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і свята
1:10	з Підволочиска (Київ) Бродів на дв. Підзамче	1:25	до Брухович від 16. мая до 15. вересня в неділі і свята
3:14	з Кракова	2:15	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер. до Янова шоденно від 16. мая до 30. вер. до Брухович шод. від 16. мая до 15. вер. до Рашова, Хирова, Любачова
4:40	з Чернівців, Ішкан	3:05	
5:11	з Кракова	3:15	
5:35	з Чернівців, Ішкан	3:26	
5:50	з Сокала, Белая і Любачова	3:30	
1:45	з Кракова		
5:40			
6:00			

Ніч		Ніч	
7:36	з Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і св.)	12:45	до Станіславова
8:10	з Брухович від 16. мая до 15. вересня шод.	8:20	з Кракова (Відня, Берлина, Варшави)
9:41	з Янова від 1. мая до 15. вер. щоденно	8:30	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні 5. а від 16. вер. до 30. цвіт. 1902 щоденно
9:20	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і св.)	6:35	до Лавочного (Пешту) Калуша, Хирова
10:40	з Кракова (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова	7:10	до Тернополь, Бродів дворець головний дворець Підзамче
11:15	з Чернівців, Букарешту,	7:32	до Сокала і Рави рускої
10:20	з Лавочного (Пешту) Хирова, Калуша	7:52	до Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і св.)
10:20	з Підволочиска (Київ), Бродів на дв. Підзамче	9:30	до Янова від 1. мая до 15. вересня
10:02	з Підволочиска (Київ) Бродів на дв. Підзамче	10:20	до Чернівців і Ішкан
8:12	з Підволочиска Копичинь на дв. Підзамче	11:00	до Кракова, Відня, Варшави
8:35	на дворець головний	11:10	до Підволочиска, Бродів дв. головний дв. Підзамче
		11:32	до Янова, Відня, Берлина, Самбора
		4:15	до Янова, Відня, Берлина, Самбора
		4:45	до Брухович від 16. мая до 15. вер. шод.

ЗАПІСІ: Пери нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут ранд. час середно-європейский рівнять ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского — 12 год. 36 мин. часу львівского. — В місті видають білєти іздн: Значайні білєти агенція часонисий Ст. 1. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9. від 7. год. рано до 8. вечером, а білєти звичайні і всілякі інші, тарифи, іждостровні провідники, розклади іздн і т. п. бюро інформаційне ц. к. залізничній державних (ул. Красницька ч. 6. в подїррю, сходи П. двері ч. 52.) в урядових годинах (8—3 а в свята 9—12).